

Arrest

nr. 242 201 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. CALAMARO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, wordt door de Italiaanse autoriteiten op 20 juli 2016 in het bezit gesteld van een visum C, geldig voor één binnenkomst en een verblijf van 15 dagen in de periode van 21 juli 2016 tot 19 augustus 2016.

Op 1 augustus 2016 komt de verzoekster de Schengenzone binnen via de luchthaven van Frankfurt/Main.

Op 26 augustus 2016 wordt A.A.K., kind van de verzoekster geboren.

Op 3 maart 2020 wordt aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 11 juni 2020 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: T., C. (...) en kind A. A. K. (...) (°(...)/2016)

geboortedatum: (...).1984

geboorteplaats: A. (...)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(…)

Geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Daarnaast betoogt de verzoekster dat er sprake is van machtsmisbruik, van een manifeste appreciatiefout en van een gebrek aan motivering. In de uiteenzetting van het middel wordt ook de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangevoerd.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Attendu qu'en ce qui concerne la requérante, il convient de constater que la décision attaquée manque de motivation en ce que celle-ci est tout à fait stéréotypée puisque le seul élément qu'elle contient est une référence à l'article 7 de la loi du 15.12.1980 .

Attendu que répéter le texte de l'article 7, et seulement cela, ne peut en aucun cas, constituer une motivation suffisante ou adéquate .

Qu'en effet la référence à l'article 7 de la loi représente un cadre général et équivaut à une absence de motivation .

Attendu que la partie adverse a fait totalement abstraction de l'article 74/13 de la même loi selon lequel elle doit, lors d'une décision d'éloignement (OQT) tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de Pétai de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné .

Attendu que la décision a été adressée par la partie adverse à la requérante sous un nom qui n'est pas exactement le sien

Qu'en effet la requérante se nomme : A. T. C. (...).

Attendu que la partie adverse a fait abstraction de la situation familiale de la requérante alors qu'elle mentionne cependant la présence d'un enfant dans l'intitulé de la décision attaquée.

Qu'elle n'en n'a cependant pas tenu le moindre compte dans la motivation de la décision attaquée, motivation qui est en fait est inexistante.

Que ces trois éléments - invocation d'un cadre purement général - omission d'une partie du nom de la requérante - abstraction de la situation familiale de la requérante amplement connue des services de la partie adverse - indiquent que la décision attaquée est dénuée de motivation.

Attendu que la décision attaquée doit être déclarée annulée en fonction des éléments repris ci-dessus."

2.2. Beoordeling

Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekster verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing behept is met een motiveringsgebrek of minstens stereotiep werd gemotiveerd omdat deze enkel een verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet bevat. De verzoekster werpt op dat het louter hernemen van de tekst van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen voldoende en adequate motivering inhoudt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat in de bestreden akte op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) heeft uitdrukkelijk het eerste toepassingsgeval van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, met name de situatie dat een vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, aangekruist. Tot dusver wordt inderdaad enkel gerefereerd aan de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster ziet echter over het hoofd dat in de bestreden akte ook een nadere motivering in feite wordt opgenomen, met name dat de verzoekster geen geldig paspoort en geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument bezit. Deze vermelding betreft ontegensprekelijk verzoeksters persoonlijke situatie.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing niet alleen een motivering in rechte, maar tevens een motivering in feite bevat. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is de motivering van de bestreden beslissing niet beperkt tot het louter hernemen van de tekst van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen, of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en

gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Overigens betwist de verzoekster ook niet dat zij geen geldig paspoort, geen geldig visum en geen geldig visumvervangend document bezit.

2.3. De verzoekster voert verder aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing abstractie heeft gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van haar familiale situatie. De verzoekster erkent dat in de bestreden beslissing wel de aanwezigheid van haar kind wordt vermeld, doch zij voert aan dat voor het overige niet in het minst blijkt dat hiermee rekening mee werd gehouden en dat een motivering in die zin ontbreekt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt derhalve op zich nog geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in. Bovendien strekt ook de uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht, doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Indien de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geviseerde rechten, dan dient de verweerder wel de concrete gezins- en gezondheidssituatie van de betrokken vreemdeling in rekening te brengen alvorens over te gaan tot het nemen van zijn beslissing.

Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van de ouder die er de zorg over draagt. Dit impliceert dat wanneer deze ouder in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en deze het Rijk dient te verlaten, deze zich hierbij dient te laten vergezellen door zijn of haar jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De gemachtigde heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij het minderjarig kind in dezelfde beslissing heeft opgenomen als de moeder en hun verblijfstoestand gezamenlijk heeft beoordeeld. Tevens blijkt uit een interne nota van 3 maart 2020 - dit is de dag van de bestreden beslissing - die zich in het administratief dossier bevindt, dat de vader van het kind niet in België verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de burgemeester van Geel verzocht om na te gaan of de vader van het kind tevens op het adres van de moeder en het kind verbleef. De wijkagent gaf aan dat dit niet het geval was. Zodoende heeft de gemachtigde er zich bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen om bekommerd dat de verzoekster en haar kind samen dienen terug te keren, maar ook dat de terugkeer niet tot gevolg zou hebben dat dit kind van haar vader zou worden gescheiden. De gemachtigde heeft dan ook wel terdege rekening gehouden met het hoger belang van verzoeksters kind.

De verzoekster brengt geen concrete elementen met betrekking tot het hoger belang van het kind naar voor waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Naast de - ongegronde - kritiek dat er geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar kind, maakt de verzoekster geen gewag van de aanwezigheid van andere familie- of gezinsleden in de Schengenzone waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin maakt de verzoekster gewag van medische problemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

2.4. De verzoekster merkt voorts op dat de bestreden beslissing aan haar wordt gericht onder een naam die niet helemaal de hare is, een deel van haar naam is weggelaten. De verzoekster betwist echter niet dat haar geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit en de naam van haar kind correct worden vermeld in de bestreden beslissing. Tevens vermeldt de bestreden beslissing de achternaam van de verzoekster en een deel van haar voornaam. Een ander deel van haar voornaam wordt in de bestreden beslissing niet vermeld. Een dergelijke onvolledigheid tast de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan, minstens toont de verzoekster dit niet aan. Uit het geheel van de overige gegevens blijkt afdoende dat de bestreden beslissing wel degelijk aan de verzoekster is gericht.

2.5. Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. De uiteenzetting van de verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de gemachtigde zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik.

2.6. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE